

Zosvetšovanie Cirkvi je problém, nie riešenie

Stefano Fontana

19. októbra 2021 ✝ Cirkev

Nedávno sa objavila správa komisie, na čele ktorej stojí Jean-Marc Sauvé, investigatívneho tímu zriadeného katolíckou Cirkvou vo Francúzku, ktorý mal realizovať nezávislé vyšetrovanie ohľadom zneužívania mladistvých duchovnými. Z tejto správy vyplynulo, že od roku 1950 sa obeťou pohlavného zneužívania predstaviteľmi Cirkvi vo Francúzsku stalo najmenej 216 000 mladistvých, čo je veľké číslo, ktoré vyvoláva znepokojenie.

Zdroj: Pixabay

Problém je však omnoho hlbší. Cirkev by sa nemala obmedziť len na ospravedlnenie, ktoré hneď vyjadril predseda Biskupskej konferencie Francúzska. Mala by vynaložiť veľké úsilie, aby pochopila, čo sa stalo a predovšetkým prečo. Svetské kritériá sú k tomu nepostačujúce. Cirkev totiž musí používať predovšetkým svoje vlastné. Vyhodnotenie tohto smutného javu nemožno zveriť komisiám, ani bežnému súdnemu systému, ani štatistikám, ani verejnej mienke. Cirkev musí vniknúť do hĺbky tohto problému podľa vlastných teologických a právnych kritérií. Nie preto, aby sa ľahšie zbavila viny, lež aby mohla čím hlbšie zabodnúť skalpel do vlastného tela, hnilobu vyrezať a podať čím účinnejšie lieky.

Bohužiaľ, niektorí v Cirkvi unáhle označili za príčinu tohto zla „klerikalizmus“, čím Cirkev obvinili z toho, že nebola dostatočne otvorená úvahám sveta. V dôsledku toho sa postupne prestala pozeráť hlboko do svojho vnútra a sústredila sa takmer výlučne na svoju údajnú pomalosť prijať kritériá tohto sveta na ochranu mladistvých. Treba pripomenúť, že pápež František v reakcii na škandály okolo zneužívania okamžite zbavil Cirkev jej vlastných vyšetrovacích systémov a používania jej vlastného právneho kódexu, pričom od biskupov vyžadoval, aby akýkoľvek náznak zneužívania okamžite nahlásili svetským vyšetrovateľom. Cirkevnú spravodlivosť úplne nahradila spravodlivosť štátna.

Príkladom tohto zrieknutia sa je aj Sauvého komisia. Jej predseda je veľkým komisárom Francúzskej republiky a má právomoc vyberať všetkých členov komisie. Teoreticky je kritérium „nezávislosti“ platné, ale

nemalo by sa interpretovať v jedinom zmysle: nezávislý v posúdení môže byť len sekulárny svet, nie však Cirkev?

Je tiež dôležité, že komisia predkladá celý rad odporúčaní – presne 45 – adresovaných Cirkvi, ako by sa mala v budúcnosti správať tvárou v tvár týmto poľutovaniahodným situáciám, a mnohé z nich sa týkajú, ako sa výslovne uvádza v prezentácii, „návrhov v oblasti teológie, ekleziológie a sexuálnej morálky“. Tieto odporúčania smerujú k obmedzeniu spovedného tajomstva, k zníženiu úlohy kňaza ako takého pomocou známeho obvinenia z „klerikalizmu“, a dokonca idú tak ďaleko – ako v odporúčaní č. 4 –, že preberajú a rozvíjajú to, čo navrhla Synoda v Amazónii v súvislosti s kňazskou vysviackou ženatých mužov: *viri probati*.

Je tiež dôležité, že sa odporúčajú zmeny v Kódexe kánonického práva, v kňazskej formácii, v spôsobe vykonávania katechézy a v spôsobe písania magisteriálnych dokumentov. Je zrejmé, že ide o aspekty, ktoré Komisia nemala v kompetencii, ale sú to pochopiteľné a dokonca logické zásahy po tom, čo sa Cirkev uchýlila k úsudku laického sveta, akoby bol jediný a absolútny. Ak je problémom klerikalizmus, riešením je sekularizácia; ak je riešením sekularizácia, je v tejto veci naozaj kompetentný štát a nie Cirkev.

Ak by Cirkev mala odvahu pozrieť sa do svojho vnútra namiesto toho, aby sa podriaďovala verejnému súdu, videla by, že práve sekularizácia jej života je príčinou tohto katastrofálneho správania. Sekularizácia kňazstva a nie klerikalizmus, sekularizácia vyučovania v seminároch, sekularizácia katolíckej morálnej teológie a najmä sexuálnej morálky, oslabenie sviatostného života, keď mnohí kňazi chodia na spoveď len raz za rok, angažovanosť mnohých kňazov v zákerných a nebezpečných pastoračných praktikách v týchto oblastiach, slabé používanie kánonického práva, ktoré bolo v súčasnosti dehonestované novou „pastoráciou prijatia“, mlčanie o morálne neprijateľných štátnych zákonoch v súvislosti práve s týmito citlivými otázkami a požehnávanie homosexuálnych párov v Cirkvi.

Správa odhaľuje niečo, čo sme už vedeli: väčšina zneužívaní má homosexuálny charakter. Ako však môže Cirkev, ktorá „homosexualizuje“ učenie a pastoráciu, pomýšľať na obmedzenie tejto praxe medzi duchovnými?

Úpadok vertikálneho rozmeru kňazského života je hlavnou príčinou týchto neduhov, avšak príčina sa pripisuje tomu, že kňazi neboli riadne „vychovaní do sveta“ a za riešenie sa považuje ďalšia sekularizácia Cirkvi. Benedikta XVI., ktorý poukazuje na „kolaps katolíckej morálnej teológie“ a z toho vyplývajúcu bezprecedentnú degradáciu seminárneho života a formácie, nepočúva a píše proti vysväcovaniu ženatých mužov. Naopak, zvolávajú sa predsedovia kontinentálnych biskupských konferencií, aby sa postavili proti „klerikalizmu“, podporujú sa synody, ktoré vyzývajú k požehnávaniu homosexuálnych párov, kňazi môžu uzatvárať manželstvá a rozvíja sa teológia LGBT.

Zneužívanie je pre Cirkev veľkou hanbou, ale možno nie menšou hanbou je snaha využiť ho na legitimizáciu sekularizácie cirkevného života tým, že sa táto vydáva za terapiu.

Zdroj: <https://brujulacotidiana.com/es/abusos-la-secularizacion-es-el-problema-no-la-solucion>

(upravené)

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/zosvetstovanie-cirkvi-je-problem-nie-riesenie/>